

„Ами сега съ тия наши жени, съ тия наши мъже какво да правимъ?“ Този въпросъ не го зачеквамъ. То е все едно, като да ме питате: „Какво да правимъ съ нашия костюмъ?“ Костюмътъ си е костюмъ, жената си е жена, жененето е женене. Този великъ въпросъ не стои въ свързка съ това. Жененето е законъ на самопожертвуване. Като се оженишъ, какво правишъ? — Добивашъ своята чистота. Щомъ си чистъ, не трѣбва да се женишъ; щомъ си нечистъ, жени се, колкото искашъ. Женитбата е законъ на самопожертвуване, за да добиешъ своята чистота, или да изкупишъ своята карма, както казватъ индуситѣ. Но, щомъ влѣзешъ въ епохата на истинското развитие, имашъ чистота, законътъ на жененето и раждането вече ще се измѣни. Хората нѣма вече да се женятъ, да се раждатъ и въплѣтятъ по този начинъ, както е било досега. Че нѣма да е така, Господъ казва: „И ще се вселя между тѣхъ, и ще живѣя въ тѣхъ“. И всички ние ще почнемъ да дохождаме чрѣзъ вселяване, а не чрѣзъ раждане, въплѣтяване. А сега жената, като ражда, колко пѣшка, вика бабитѣ, и колко пѣти помисля да пометне дѣтето. Не е въпросътъ тамъ. Това е жертва. Когато дойде законътъ на вселяването, ние ще бждемъ вече въ Царството Божие, и оттамъ ще дойде истинското разбиране — да познаемъ Бога. Азъ не говоря за сегашната епоха, а за истинската, но това не значи, че трѣбва да напуснемъ живота си — ни най-малко. Ние трѣбва да довършимъ работата си. Работата, която вършимъ сега въ живота си, ще има отношение къмъ бждащия ни животъ. Онзи, който краде майсторски, той и въ другитѣ си работи ще бжде такъвъ майсторъ. Онзи, който много мрази, той може и много да люби. Като видя нѣкой лошъ човѣкъ въ свѣта, азъ му се радвамъ, защото този човѣкъ, като дойде въ познание на истината, ще бжде пакъ сѣщо тъй ревностенъ въ доброто, както е билъ въ злото. Азъ не говоря за туй обикновено добро, не. За мене сегашнитѣ, и добри и лоши, хора сж все подъ